

Encetem any. En el sopar d'ahir el pensament dominant era que comencem un any difícil. Venim del 2017, carregat d'emocions contradictòries i amb l'ànim suspès. M'ha semblat notar que hem après la lliçó: que no hem de córrer, que Espanya és intractable i que cal pensar més, molt més, en els catalans que el discurs fàcil i enrabiad de l'Arrimadas ha fet seus.

Jo en el camp polític visc esperançat. El procés ha anat com hem pogut fer que anés. Un part difícil. Amb tot en contra. Però amb l'extraordinari protagonisme de la gent. D'això se'n parla poc però és una gesta extraordinària. Quants més anys passin, més positivament es valorarà. Haurem de superar molts esculls. Les albaides són llargues. Fins que surt el sol i deixa la nit enrere. Estic segur que al llarg del nou any ho anirem veient. Però caldrà que nosaltres que hem viscut el procés amb tanta satisfacció, mirem al costat i encomanem la nostra alegria als catalans que no s'han sentit preocupats. Està bé omplir ls grans avingudes catalanes però cal anar als marges, per construir un sol poble.

Personalment arribo al nou any caminant per la maroma, sortint de dues endocarditis més. Pensant en el capvespre però, afortunadament!, amb ànim renovat com si el temps s'eixamplés... Ho he tingut present quan he anat posant a punt la nova agenda. Una libreteta Finocam de color roig encès, que no abandono per passar-me al calendari amb notes del mòbil. L'agenda en paper la duc sempre a la butxaca, hi escric a mà, hi faig algun dbuixet, subratllo els esdeveniments sobresortints amb retoladors de color...

I com sempre la sensació de quant de pressa passa la vida, de quantes coses boniques vivim i de quantes petites coses bones fem. Viure és maco.

